

PAPER_DE_VIDRE_

Número 55, 17/04/10

El nom fa la cosa

Tina Vallès | <http://www.tinavalles.cat> (<http://www.tinavalles.cat>)

Quan les amigues de l'àvia li demanaven què voldria ser de gran, l'Od, que tot just aixecava tres pams de terra, sempre responia: «Hedoi gddec.» Tot seguit, una col·lecció de rialles adultes aplaudien la sortida del petit, amb aquella actitud de treure importància a les coses que diuen les criatures. I si pel carrer li preguntaven: «Com es diu aquest nen tan guapo?», la resposta només podia ser: «Od, amb *d* de *deessa*.»

L'Od era un nen com els altres, o això es pensaven els seus pares, tret de quan feia aquella mirada, aquella que semblava que el transportés a un passat remot, cosa impossible perquè quin passat *remot* podia reviure un nen d'encara no cinc anys?

Per Carnestoltes, tots els nens de la classe de P5 volien disfressar-se de superherois, però l'Od en tenia prou amb la segona part de la paraula i el gentilici que tant li costava de dir perquè tenia la erra entravessada. Mentre els seus companys vestien unes malles amb uns calçotets per damunt i un llençol lligat al coll, a ell el llençol li feia de túnica i tot i ser febrer volia lluir sandàlies sense mitjons tant sí com no.

A l'estiu, els pares li van deixar triar el lloc on anirien de vacances i la resposta va ser clara: «Gddècia.» Un cop allà, els llavis de l'Od no van deixar de dibuixar la inicial del seu nom durant els quinze dies que s'hi van estar. I en tornar, quan li demanaven on havia passat l'estiu, deia «a Gddèeeecia» i als forats de les es s'hi veien totes les ruïnes d'aquell país.

Od venia d'*Odisseu* i era culpa del pare, lletraferit sense remei, que se'n digués, de la mateixa manera que la mare era l'única culpable que el nen anés al parvulari Ítaca (quina cara que va posar el pare quan ella li ho va dir desfent-se en cleques!). I tot i això, encara s'estranyaven quan el nen deia que volia ser grec, però no grec d'ara, sinó grec dels d'abans, dels que s'ho van inventar gairebé tot.

L'estiu següent, amb l'Od ja més crescutet, els pares van decidir portar-lo a Eurodisney, perquè els nens van a parcs temàtics i no a ciutats plenes d'història. Però per més mickeys i minis i donalds que el van saludar, el nen no va somriure en totes les vacances. Quan veia pedres, hi anava corrents, les tocava i en comprovar que eren de guix ja preguntava amb un fil de veu de quin segle tot i ser conscient que li dirien que del vint. I de decepció en decepció, l'Od va anar desgranant les vacances en aquell país de mentida que semblava pensat pel seu pitjor enemic.

Després d'aquell viatge els pares ja van prendre consciència sobre quina mena de fill tenien, i cadascú va començar a incubar dins seu la part de culpa que creia que li pertocava. El pare es fustigava: «Li hauria d'haver posat Pol, i fora originalitats!» La mare es retreia: «Però si El Patufet era més a prop de casa!» I el nen seguia absentant-se de tant en tant rere aquella mirada.

Amb sis anys, l'Od ja escrivia perfectament i feia cara de fàstic quan llegia i rellegia les frases estúpides del quadern de l'escola: «En Pere menja pomes», «la Maria va a l'escola»... I als marges, amb la llengua fora mentre agafava el llapis com si li anés la vida, hi gargotejava una vegada i una altra: *Grècia, Grècia, Grècia*, amb aquella erra que encara no aconseguia pronunciar del tot bé.

A classe, tots els nens volien ser bombers, metges o comelpapa, tots tret de l'Od, que insistia amb el seu deliri heroic. La mestra no hi donava importància, i trobava que els pares del nen en feien un gra massa preocupant-se per una sortida que tan sols indicava que era massa espavilat per la seva edat. «Ja ho trobaran a faltar quan se'ls faci gran, vulgui ser futbolista i es passi el dia connectat a una pantalla matant marcianets!»

Però els pares de l'Od seguien ben amoïnats, el pòster del Partenó que el nen havia volgut per l'aniversari ara penjava al capçal del llit i quan li anaven a fer el petó de bona nit sempre els demanava que li expliquessin una història «de les d'abans-abans», amb déus, nimfes i demés. La mare es feia la sorda i agafava el recull de contes dels Grimm com qui agafa el xarop de la tos. El pare, en canvi, perdia els papers i acabava claudicant. I de nit en nit la imaginació de l'Od creixia, els seus somnis viatjaven molts segles enrere i al matí es despertava amb aquella mirada un altre cop. I quan la mare li donava la roba perquè es vestís la pregunta sempre era la mateixa: «Mare, em puc posar sandàlies, avui?» I davant la negativa de la mare, escudada rere una excusa meteorològica, el nen responia: «Els grecs bé que en portaven tot l'any.» I ja teníem morros per esmorzar.

En el fons del fons de tot, el pare no estava tan preocupat per l'actitud estranya del seu únic plançó, sempre havia somiat que tindria un fill que li seguiria l'estela i acabaria sent professor universitari com ell. L'Od apuntava maneres, l'únic que l'amoïnava realment era que acabés arribant més lluny que no pas ell.

A la mare, però, sí que li treia la son que el seu petit homenet somiés truites (gregues!) tot el sant dia, ella volia que el dia de demà fos un home de profit, advocat, metge o xarcuter, però amb una feina fixa, un sou digne, dona i fills, i no pas amb el cap ple de pardals com son pare.

Però ni la mestra, ni el pare ni la mare no es prenién prou seriosament les paraules de l'Od. Només hi havia una persona que l'entenia, se'l creia i li donava suport incondicional: la Penny, una nena de la classe amb qui, des del primer dia de curs, havien esdevingut inseparables. La mestra els havia assegut junts amb un somriure mofeta sota el nas, i ells dos s'havien entès de seguida.

Cada tarda l'Od i la Penny somiaven desperts amb els ulls enganxats al pòster del Partenó. El nen li explicava una vegada i una altra tot el que havia vist aquell ja mític estiu a Grècia i ella se l'escoltava com si fos la primera vegada que li ho sentia dir.

Els pares de la nena tampoc no estaven gaire tranquils, li havien posat *Penèlope* perquè la mare era seguidora d'en Serrat, i ara no les tenien totes: «*Llúcia* també era bonic, em fa l'efecte que li hem complicat la vida, amb aquest nom», deia el pare, i la mare feia que sí amb el cap mentre recollia els bocins de llana dels jerséis que la seva filla desfilava cada nit abans d'adormir-se amb aquella mirada, aquella que semblava que la transportés a un passat remot, cosa impossible perquè quin passat *remot* podia reviure un nena d'encara no set anys?